

Розділ 4

Набакирені німби

До кабінету лікаря увійшов чоловік і мовив:

– Лікарю, в мене жахливо болить голова, і біль не минає. Можете мені щось прописати?

– Пропишу, – відповів лікар, – але спершу хочу з'ясувати кілька моментів. Скажіть, ви багато алкоголю п'єте?

– Алкоголю? – обурено перепитав чоловік. – Та я цієї гидоти і в рот не беру!

– А як щодо куріння?

– Як на мене, куріння – огидна звичка. Ніколи в житті не торкався тютюну.

– Мені трохи ніяково про це запитувати, але – знаєте, як то у чоловіків буває, – з жінками ночами забавляєтесь?

– Звісно, що ні. За кого Ви мене маєте? Щовечора я лягаю спати найпізніше о десятій.

– Скажіть, – вів далі лікар, – а біль, про який Ви говорите, – такий гострий, ніби в голові стріляє?

– Так, – відповів чоловік. – Саме такий – гострий, ніби стріляє в голові.

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

– Усе просто, добродію любий! Біда в тому, що німб у вас сидить надто тісно. Усе, що треба зробити, – трішки його послабити.¹

З нашими ж ідеалами біда ось у чому: якщо ми їх усіх досягнемо, жити з нами стане неможливо.

Свій набакирений німб спасенний грішник носить з легкістю і грацією, трішки його послабивши. Ми вже з'ясували, що досягнення хреста набагато перевищують одкровення Божої любові. Кров Агнця вказує на істину благодаті: те, що ми не здатні зробити самі для себе, Бог уже для нас зробив. На хресті Христос хтозна-яким чином забрав наші гріхи, зайняв наше місце і помер за нас. На хресті Ісус викриває грішника не тільки як жебрака, а й як злочинця перед Богом. Отже, Ісус Христос забрав наші гріхи. Змити пляму своїх гріхів ми не можемо, але Він – Агнець, який гріхи світу забирає.

Грішника, спасеного благодаттю, переслідує Голгота, хрест, а особливо питання: чому Він помер? Ключ до розуміння знаходимо у Євангелії від Йоана: «Бог-бо так полюбив світ, що Сина свого Єдинородного дав, щоб кожен, хто вірує в Нього, не загинув, а жив життям вічним» (Йо. 3, 16). Ще один ключ до розуміння – ось ці слова з плачу Павла у Посланні до Галатів: «[Божий Син], який полюбив мене й видав себе за мене» (Гал. 2, 20). Відповідь полягає у любові.

Утім, ця відповідь на позір надто легка, надто нехитра. Так, Бог дарував нам спасіння, бо полюбив нас. Але ж Він – Бог. У Нього безмежна уява. Хіба не міг Він вигадати якусь іншу спокуту за наші гріхи? Не міг спасти нас посмішкою, нападом голоду, словом прощення, єдиною краплею крові? А якщо вже Він конче мусив умерти, тоді, заради Бога – Христа ради – хіба

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

не міг Він померти в ліжку, з гідністю? Чому Його засудили, наче розбійника? Чому бичували? Чому голову Йому увінчали терням? Чому Його прибили цвяхами до дерев'яного хреста і дозволили померти у страшній, самотній агонії? Чому останній свій подих Він зробив у кривавому безчесті, а тим часом світ, за який Він помирав, з дикою люттю підструнчував Його катів, поведився на манір якихось грубих скотів під час групового згвалтування в Центральному парку? Чому вони мусили забрати найкраще?

Напевне відомо одне: збагнути любов Ісуса Христа нам не до снаги. Так, ми дивимося той чи інший фільм і резонуємо з тим, що готова пережити молода пара заради романтичної любові.

Знаємо: коли дійде до найгіршого, а наша любов достатньо несамо-вита, то ми відкинемо

Свій набакирений німб
спасенний грішник носить
з легкістю і грацією, трішки
його послабивши

всі застереження і заради того, кого любимо, й життя покладемо. Та варто зайти мові про Божу любов у скаліченому, скривавленому тілі Ісуса Христа, як ми відразу почуваємося мов на голках і заходимося торочити про теологію, божественну справедливість, Божий гнів і ересь універсалізму.

Спасенний грішник лежить ниць у поклонінні, поглинутий благоговінням та хвалою. Він знає, що покаяння потрібне нам не для того, щоб заслужити прощення, а тому, що нам уже прощено. Покаяння слугує радше вираженням вдячності, ніж спробою заслужити прощення. Тож ключовою для розуміння євангелія благодаті є послідовність «прощення, відтак покаяння», а не «покаяння, відтак прощення».

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

Утім, багато хто нашого Бога не знає і Його євангелія благодаті не розуміє. Бог, на переконання багатьох людей, сидить десь там угорі, неначе Будда, – апатичний, незворушний, із закам'янілим обличчям. Голгота кричить зрозуміліше, ніж будь-який підручник теології: *Ми свого Бога не знаємо*. Ми не осягнули істину з Першого послання Йоана Богослова: «Любов же полягає не в тому, що ми полюбили Бога, а що він полюбив нас і послав Сина свого – примирення за гріхи наші» (1 Йо. 4, 10). Хрест – це одкровення глибини Отчої любові до нас: «Ніхто неспроможен любити більше, ніж тоді, коли він за своїх друзів своє життя віддає» (Йо. 15, 13).

Учень, який живе радше під благодаттю, ніж під законом, зазнав остаточного навернення – *повернення від недовіри до довіри*. Основною рисою життя під благодаттю є довіра до Ісуса Христа-Відкупителя.

Вірити глибоко, як вірив Ісус, у те, що Бог присутній і діє у людському житті, означає розуміти, що я – улюблене дитя Отця, а отже, *я вільний довіряти*. Це цілковито змінює моє ставлення до себе й до інших; це колосально змінює мій спосіб життя. Довіряти Авві – і в молитві, і в житті – значить бути по-дитячому відкритим перед тайною милосердної любові та прийняття.²

У законницькій релігії існує тенденція не довіряти Богові, не довіряти іншим, а отже, не довіряти й собі. Дозвольте мені звернутися до вас особисто. Ви справді вірите, що Отець Господа і Спасителя нашого Ісуса Христа милосердний, що Він про вас дбає? Ви справді вірите, що Він завжди, неухайно присутній біля вас, готовий до супроводу та підтримки? Ви справді вірите, що Бог є любов?

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

А може, ви навчилися цього люблячого і милосердного Отця боятися? «Страху нема в любові, – сказано в Йоана, – а, навпаки, досконала любов проганяє геть страх, бо страх має в собі кару, а хто боїться, той недосконалий у любові» (1 Йо. 4, 18). Навчилися думати, що Отець – суддя, шпигун, наглядач, каратель? Якщо ви так думаєте, то помиляєтесь.

Отча любов розкривається в любові Синовій. Сина нам дано на те, щоб ми позбулися страху. У любові страху немає. Отець послав Сина, «щоб мали життя – щоб достоту мали» (Йо. 10, 10). Хіба

ж не є Син неперевершеним знаком любові і милосердя Отця? Хіба ж не прийшов Він показати нам співчутливу

Благодать охоплює і перевершує всі грані нашого щоденного досвіду

Отчу турботу про нас? «І хто мене бачить, той бачить того, хто послав мене» (Йо. 12, 45). Отець не є справедливість, а Син – любов. Отець – це справедливість і любов; Син – це любов і справедливість.

Авва нам не ворог. Якщо ми так думаємо, то помиляємося.

Авва не має наміру нас випробувати, спокушати чи перевіряти. Якщо ми так думаємо, то помиляємося.

Авва не віддає переваги стражданню та болю і їх не заохочує. Якщо ми так думаємо, то помиляємося.

Ісус несе про Отця вість благу, а не лиху.

Нам потрібні нові стосунки з Отцем, які проженуть страх, недовіру, тривогу і провину, які дозволять нам сповнитися надією і радістю, дозволять довіряти і співчувати. Нам треба повернутися від лихої вісті до вісті благої, від очікування нічого до очікування чогось.³ «Сповнився час, – сказав Ісус, – і Царство

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

Боже близько; покайтеся і вірте в Євангелію» (Мк. 1, 15). Відверніться від гріхів скептицизму та розпачу, недовіри та цинізму, нарікання та хвилювання.

Євангеліє благодаті закликає нас оспівувати повсякденну тайну близькості з Богом, а не постійно шукати чудеса та видіння. Воно закликає нас оспівувати духовне коріння цілком звичних досвідчень, того, що переживаємо, коли закохуємося, говоримо правду, виховуємо дитину, навчаємо цілий клас учнів, прощаємо одне одному після того, як зробили боляче, спільно протистоїмо життєвим незгодам; оспівувати подив, сексуальність і сяйво буття.⁴ Усе це й становить Царство небесне, з таких-от простих тайн і складається, властиво, істинна релігія. Навернення від недовіри до довіри – це впевнений пошук духовного сенсу людського існування. Благодать охоплює і перевершує всі грані нашого щоденного досвіду.

Довіра визначає життя, що ґрунтується радше на благодаті, ніж на ділах. Довіра – це полізти п'ятнадцятиметровою драбиною до самого верху, а тоді почути, як знизу хтось кричить: «Стрибай!» Сповнений довіри учень має таку-от дитячу впевненість у люблячому Отцеві. Довіра ніби промовляє: «Авво, лише на основі того, що Ти показав мені у своєму Сині, Ісусі, я вірю, що Ти мене любиш. Ти простив мені. Ти триматимеш мене і ніколи не відпустиш. Тому я й довіряю Тобі своє життя».

Дональд Мак-Каллоу висловлює це так:

Благодать означає, що посеред боротьби рефері дає свисток і сповіщає про кінець гри. Нас оголошують переможцями і відправляють у душ. Покладено край усій галасливій побожності, якою намагаються заслужити Божу прихильність; настав

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

кінець усім просяклим потом зусиллям, якими підтверджують свою самооцінку; завершилася вся конкурентна боротьба задля виходу поперед інших у грі. Благодать означає, що Бог – на нашому боці, а отже, ми – переможці, незалежно від того, як добре ми зіграли. З таким самим успіхом можна йти в душ і відкорковувати шампанське.⁵

Євангеліє проголошує, що спастися самостійно ми не можемо, хоч які ми старанні і богомільні. Того, що зробив Ісус, достатньо. Доки ми – «саморобні» святі, як фарисеї, або нейтральні, як Пилат (він так і не став на шлях довіри), то пропускаємо блудницю і митарів поперед себе до Царства, а самі тим часом, як це незабутньо описала Фланнері О'Коннор, залишаємось позаду, де з нас випаляють наші гадані чесноти. Повії і шахраї випереджають нас, бо знають, що самостійно спастися не можуть, не можуть перетворити себе на щось презентабельне і варте любові. Заради Ісуса вони поставили на кін усе й, усвідомлюючи, що не все у них аж так добре, були не надто горді і дар дивовижної благодаті прийняли.

Саме в цьому, можливо, й криється суть нашої нервозності, корінь нашої дилеми. Ми вагаємось, карати себе чи вітати, бо маємо ілюзію, що можемо спастися самі. Наші добрі діла і скрупульозне дотримання закону навіюють нам облудне відчуття безпеки. Німби стають нам затісними; як наслідок, ми починаємо ставитися до інших з ретельно замаскованим почуттям моральної зверхності. Або ж жахаємось власної суперечливості і відчуваємось спустошеними, бо так і не зуміли жити згідно зі своїми завищеними очікуваннями. Тож і далі катаємось на американських гірках: від піднесення – до депресії і навпаки.

Чому?

Бо не приймаємо власну нікчемність перед Богом і, відповідно, не входимо у глибшу дійсність своїх стосунків з Ним. Коли ж погодимось зі своєю безсилістю і безпомічністю, визнаємо, що ми – злидарі під дверима Божого милосердя, тоді Бог зможе зробити з нас щось прекрасне.

Така-от убогість духа – це друга основна риса спасених грішників, які живуть благодаттю і носять німби набакир. Яка ж насправді людина, що її Ісус канонізував у першій заповіді блаженства («Блаженні вбогі духом»)?

Розповім одну історію: кілька років тому, наприкінці парафіяльного зібрання-віднови у Новому Орлеані, під церквою до мене підійшов чоловік років сорока, пробубонів: «Я про це молився», – а тоді засунув мені до кишені якийсь конверт і квапливо пішов геть. Я запізнювався на прийом у парафіяльній залі, тож метнувся туди, щоб погомоніти ще з людьми, і геть забув про конверт. Пізніше того вечора, збираючись до сну, я вивернув кишені, відкрив конверт – і на підлогу випав чек на шість тисяч доларів.

Перед цим зібранням я кілька днів жив на міському сміттєзвалищі в Хуаресі, в Мексиці, де і малі, і старі у буквальному сенсі харчувалися відпадками з купи сміття метрів десять заввишки. Щотижня через недоїдання і забруднену воду помирало кілька дітей. Я надіслав чек на шість тисяч доларів одному чоловікові, в якого було десятеро дітей, троє з яких уже померли через крайню нужду і жалюгідні умови життя.

Знаєте, що зробив той чоловік, отримавши чек?

За два дні він написав мені дев'ять переповнених вдячністю листів, де вичерпно описував, як викори-

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

стовує гроші, щоб допомогти своїй сім'ї і сусідам на звалищі. Завдяки цьому я здобув чудове уявлення про те, що собою являє вбога людина.

Коли така людина отримує дар, вона спочатку відчуває, а тоді висловлює справжню вдячність. Не маючи нічого, вона цінує навіть найменший дар. Я отримав абсолютно незаслужений дар спасіння в Ісусі Христі. Без жодної заслуги з мого боку мені вручили щире запрошення вічно пити нове вино на весіллі у Божому Царстві. (Між іншим, для алкоголіка, який видужує, це таки рай!)

Та інколи я настільки зациклююся на собі, що заходжуся вимагати чогось, на що, як мені здається, заслуговую, або починаю сприймати як належне кожен дар, який отримую. Класичний випадок: чоловік замовляє у ресторані салат із м'ясом краба; офіціантка помилково приносить йому салат з креветками; посинілий од злості відвідувач верещить: «Де в біса мої краби?!» Якимось чином життя заборгувало йому той крабовий салат. Не лише салат із креветками, але й багато інших дарів – життя, віру, сім'ю, друзів, таланти – цей чоловік сприймає як належне.

Чим глибше ми зростаємо в Дусі Ісуса Христа, чим вбогішими стаємо, тим краще розуміємо, що все в житті – це дар. Уклад нашого життя набуває вигляду скромної і радісної подяки. Усвідомлення своєї вбогості і невдатності спонукає нас радіти дарові, завдяки якому нас покликано з темряви до дивного світла і переведено в Царство улюбленого Сина Божого.

Чим глибше ми зростаємо
в Дусі Ісуса Христа,
чим вбогішими стаємо,
тим краще розуміємо,
що все в житті – це дар

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

Розмовляючи з іншими, насправду вбогий духом учень завжди дає співрозмовникові зрозуміти, що *його життя після цієї розмови збагатилося*. Це не вдавана скромність і не фальшива смиренність. Його життя й справді збагатилося і сповнилося благодаттю. Він не виснажується, нічого не отримуючи взамін. Він не нав'язує себе іншим. Він уважно слухає, бо знає, що в інших можна багато чому повчитися. Його духовна вбогість дозволяє йому ввійти у світ іншого, навіть якщо він себе з цим світом не ототожнює – наприклад, зі світом наркоманів або геїв. Вбогі духом – найбільш неосудливі з усіх людей; з грішниками вони ладнають напрочуд добре.

Убогі духом, про яких йдеться у євангелії, змирилися з тим, що їхнє буття неідеальне. Ці убогі свідомі того, що їм бракує цілісності, що вони зламані, що попросту не все у них чудово. Свого гріха вони не виправдовують, проте смиренно усвідомлюють, що саме гріх спонукав їх віддатися на милість Отця. Вони не вдають нікого, крім тих, ким є: грішників, спасених благодаттю.

Убога духом людина розуміє, що любить інших не так сильно, як бажало б її серце. Колись я проповідував під час шести великопосних зібрань-віднов підряд, кожне тривалістю в тиждень. Останнє таке зібрання відбувалося у Даунерс-Гроув, що в Іллінойсі, і в завершальний вечір я вже був наче вичавлений лимон. На зібраннях побувало більше тисячі людей. Коли почали співати відпуст, який означав, що мені час виходити з церкви, у мене всередині точилися дебати: витримає моє тіло ще пів години прощань і благословень у вестибюлі чи ні.

Вимальовувалася приваблива альтернатива. Я міг утекти до ризниці і зняти із себе священничі ризи,

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

ухопити пляшку чогось холодного, чкурнути до своєї кімнати і відключитися. Дух ще бадьорий, але тіло вже починало саботувати. Зрештою я помолився, щоб Святий Дух скріпив мене, й обрав прощання у залі парафії, доклав усіх зусиль, щоб відбути його так, як годиться, і ліг спати десь опівночі.

Наступного ранку на столі біля сніданку лежала адресована мені записка: «Дорогий Бреннане, я весь цей тиждень ходив на зібрання-віднову. Ви – красномовний, блискучий, поетичний, дотепний, артистичний і... роздутий. Учора ввечері, коли після служби ви стояли у парафіяльній залі, у сяйві своєї слави, куди поділася з вашого погляду любов до кожного з нас? Чому ви не нахилилися обійняти малих дітей? Чому не поцілували у щічку літніх жіночок? Чому не подивилися на нас із самого серця свого буття, щоб глибина зустрілася з глибиною, а любов зустрілася з любов'ю? Чоловіче, та ви ж сліпий!»

Вбогі духом — найбільш
неосудливі з усіх людей;
з грішниками вони
ладнають напрочуд добре

Лист був підписаний: «Дзеркало».

Ця людина, очевидно, потребувала чогось, чого я їй не дав. З огляду на обставини, її очікування навряд чи були обґрунтовані. Та навіть коли я не такий стомлений, то все одно розумію, що люблю не так сильно, як міг би, чи як би варто було, чи як би мені хотілося. Часто розумна думка навідує мене тоді, коли жінка, яка приходила до мене на консультацію і чекала поради, вже двадцять хвилин як пішла.

Я вислухаю якусь жінку, але почую зовсім не те, що вона має на думці, і, прагнучи підвести ризку, дам мудру пораду щодо проблеми, якої немає.

Якось мене відволікла одна тривожна розмова по телефону; після того я поїхав читати лекцію ув'язненим у тюрмі міста Трентона і почав з просто-таки ганебного привітання: «Що ж, радий бачити, що вас тут так багато...»

Отак воно буває. Часто ми не на висоті, не тримаємо все під контролем, або, як то кажуть, «не в кращій формі». Це – частина нашої людської вбогості. Коли ми себе приймаємо, не переймаючись, то просто виражаємо дійсність. Бути людиною означає бути вбогим. Наш збіднілий дух дає нам час подумати, чи хочемо ми стати тиранами самі для себе.⁶

Якби ви попросили по-біблійному вбогу людину описати своє молитовне життя, то у відповідь могли б почути таке: «Здебільшого моя молитва полягає у досвідченні відсутності Бога і надії на сопричастя». Вона не обдарована щедро містичним досвідом. Це нормально, бо відображає істину її збіднілої людської природи.

Та все ж досвідчення відсутності не означає відсутність досвідчення. Візьмімо солдата в бою, який під час затишшя встигає зиркнути на фотографію своєї дружини, заховану в шолом; тієї миті він більше присутній для неї, хай як вона далеко, ніж для рушниці, яку тримає в руках. Схожим чином убогі духом розуміють, що релігійні досвідчення і містичні «піки» не становлять мети правдивої молитви; ця мета полягає радше у спільності з Богом.

Істинно вбогий духом християнин іде в неділю зранку на богослужіння і співає: «Убогий я, але стараюся щосили. Я – Твій, я – Твій».

Тереза з Авілі, одна з великих світил в історії молитви, у своїй книзі «Шлях досконалості» розповідає таку історію:

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

Якось [одна монахиня] прийшла до мене страшенно зажурена і стала скаржитися, що не може ні вправлятися у мисленій молитві, ні віддаватися спогляданню; може лишень молитися усно. Я поцікавилася, як вона молиться, і побачила, що попри свою прив'язаність до «Отче наш» вона переживає чисте споглядання; Господь здійсмає її догори і злучає із собою. Слушно заслужила у Нього таку велику ласку, бо провадила життя достоту чеснотливе. Тож я піднесла хвалу Господеві, щиро їй заздрачи через таку усну молитву.⁷

Молитвою вбогих духом може бути просто одне-єдине слово: Авва. Та все ж це слово може означати динамічну взаємодію. Уявіть, як маленький хлопчик намагається допомогти батькові з роботою по дому або робить своїми руками подарунок для матері. Його допомога, мабуть, лише заважатиме, та й подарунок може виявитися геть некорисним, але любов, яка стоїть за усім цим, – проста і чиста, а викликана нею любов у відповідь – практично некеррована. Я певен, що саме так усе відбувається й між Аввою і нами. На найглибших, найпростіших рівнях ми лише хочемо, щоб і Авва, і ми були щасливі й задоволені. Наше щире бажання є набагато вагомішим, ніж якийсь конкретний успіх чи поразка. Тому, коли ми стараємося молитися і не можемо або коли щиро намагаємося виявити співчуття, і нам не вдається, Бог лише лагідно торкається нас у відповідь.

У цьому сенсі чогось такого, як погана молитва, просто не існує.

Третьою характерною рисою ватаги набакирених німбів є чесність. Ми маємо знати, хто ми такі.

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

Як же важко бути чесним, прийняти той факт, що я – неприйнятний, відмовитися від самовиправдання, припинити вдавати, начебто мої молитви, духовні освячення, десятина й успіхи у служінні зробили мене богоугодним! Жодне зроблене в минулому добро не додасть мені чарівності в Його очах. Мене здатні любити лише тому, що мене любить Він.

Чесність – це річ така цінна, що трапляється у світі чи в церкві нечасто. Чесність вимагає правдивості у визнанні прив'язаностей і залежностей, які контролюють нашу увагу, панують у нашій свідомості і діють на манір лжебогів. Я можу впасти в залежність від горілки чи прагнення завжди вигля-

Чесність — це річ така цінна, що трапляється у світі чи в церкві нечасто

дати милим, від марихуани чи бажання бути любленим, від кокаїну чи потягу мати рацію, від азартних ігор чи

стосунків, від гольфу чи пліток. Можливо, предмет моєї залежності – це їжа, успішність, гроші, популярність, влада, помста, читання, телебачення, тютюн, вага чи перемога. Коли щось стає для нас пріоритетом вищим, аніж Бог, ми вдаємося до ідолопоклонства. Отже, до ідолопоклонства ми вдаємося незчисленну кількість разів щодня.

Коли приймаємо євангеліє благодаті і намагаємося позбутися захисних механізмів та хитрощів, бути чесним стає і важче, і важливіше. Чесність виявляє готовність глянути правді у вічі і побачити, хто ми такі, хай яким загрозливим і неприємним може бути те, що там побачимо. Це означає, що нам треба триматися за Бога з усіх сил, аби дізнатися про фокуси, на які спроможний наш розум, і збагнути, як саме вони беруть

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

гору над нами, розпізнати те, від чого ми ухилялися, визнати свої промахи, остаточно збагнути, що впоратися з усім цим самотійно нам не до снаги. Таке-от постійне зіткнення із самим собою вимагає сили і відваги. Використовувати поразку як виправдання для того, щоб відмовитися від спроб, не можна.⁸

Без особистої чесності людина легко вибудує образ самого себе, який справлятиме доволі сильне враження. Тоді на зміну втісі у Богові прийде самовдоволення. Багато хто з нас знати правду про самого себе не хоче; ми воліємо, щоб нас запевняли у наших чеснотах; це гарно ілюструє описана нижче сценка.

Якось проповідник мовив до свого друга:

– Щойно в нашій церкві відбулося найбільше за багато років відродження.

– Скільки людей додалося до пастви?

– Ніскільки. П'ятсот пішло.⁹

Бути живим означає бути зламаним. А бути зламаним означає потребувати благодаті. Чесність дозволяє нам підтримувати зв'язок з нашою нужденністю й істиною, що ми – спасенні грішники. Чесним учням властива дивовижна прозорість; вони ніколи не носять масок і не вдають нікого, крім самих себе.

Коли людина справді чесна (а не лише над цим працює), її практично неможливо образити особисто. Нема чого ображати. Ті, хто відзначався справжньою готовністю до Царства, саме такими й були. Внутрішня вбогість духа і ревно чесність зробили їх вільними. То були люди, які не мали чим гордитися.

Жінка, яку мали за грішницю, цілувала Ісусові ноги. У цьому вчинку була свобода. Її зневажали як блудницю, а вона прийняла істину, що полягала у властивій їй цілковитій нікчемності перед Госпо-

ЄВАНГЕЛІЄ ОБІРВАНЦЯ

дом. Вона не мала чого втрачати. Багато любила, бо їй було багато прощено.

Так званий «добрий розбійник» – це терорист, який визнав, що приймає кару, гідну його злочинів. Він також не мав чим гордитися.

Доброго самарянина, якого взято за взірець християнського співчуття, зневажали, бо то був єретик змішаного язичницько-юдейського походження. Він був такий нечистий, що, на відміну від священника та левіта, які пройшли мимо, – німби сиділи у них на головах надто тісно, – міг дозволити собі виявити любов до пораненого, якого кинули при смерті.

Якщо ми чесні самі з собою, це не робить нас неприйнятними для Бога. Чесність не віддаляє від Бога, а до Нього притягує – так, як ніщо інше, і заново відкриває для нас потік благодаті. Ісус кличе кожного з нас до досконалішого життя, та ми не можемо

Бути живим означає бути
зламаним. А бути зламаним
означає потребувати
благодаті.

досягти цього самостійно. Бути живим означає бути зламаним; бути зламаним означає потребувати благодаті.

Лише завдяки благодаті кожен із нас має відвагу сподіватися, що може уподібнитися до Христа більше.

Спасений грішник, який носить німб набакир, навернувся від недовіри до довіри, досягнув внутрішньої вбогості духа і живе, наскільки це можливо, у ревній чесності із самим собою, з іншими і з Богом.

Питання, яке ставить перед нами євангеліє благодаті, дуже просте: хто може відлучити тебе від Христової любові? Чого ти боїшся?

Боїшся, що відлучити тебе від Христової любові

РОЗДІЛ 4: НАБАКИРЕНІ НІМБИ

може твоя слабкість? Ні, не може.

Боїшся, що відлучити тебе від Христової любові може твоя невідповідність? Ні, не може.

Боїшся, що відлучити тебе від Христової любові може твоя внутрішня вбогість? Ні, не може.

Непростий шлюб, самотність, переживання за майбутнє дітей? Ні, не можуть.

Негативний образ самого себе? Ні, не може.

Економічні труднощі, расова ненависть, вулична злочинність? Не можуть.

Те, що вас відштовхнула кохана людина або її страждання? Не можуть.

Переслідування з боку влади, тюремне ув'язнення? Не можуть.

Атомна війна? Не може.

Помилки, страхи, невизначеність? Не можуть.

Євангеліє благодаті кричить: *Ніщо і ніколи не зможе відлучити тебе від любові Божої, яка явлена у Христі Ісусі, Господі нашому.*

Ви мусите переконатися в цьому, довіритися цьому і ніколи про це не забувати. Усе інше мине, але любов Христа – та сама вчора, сьогодні і навіки. Віра перетвориться на видіння, надія стане надбанням, але любов Ісуса Христа, яка сильніша за смерть, – вічна.

Урешті-решт, це єдине, за що можна триматися.

